

Silvia Radu:

„Simt iradierea artei bizantine”

Când intri în atelierul Silviei Radu te copleșește o bucurie liniștită, căci toate lucrările reunite aici, fie că sunt create de artistă, fie că aparțin valorosului patrimoniu lăsat de regretatul său partener de viață și artă Vasile Gorduz, arată cum se poate depăși despărțirea dintre pământ și cer.

O mai vizitasem pe Silvia Radu în miraculosul său atelier din strada Pangratti și căldura, receptivitatea și modestia ei m-au impresionat profund. Deși i-am propus de ceva vreme să-mi acorde un interviu, abia acum, se pare, a venit momentul potrivit.

G.B.: Doamnă Silvia Radu, va propun să ne evocați începuturile dvs. în artă. Ce v-a determinat să alegeți o astfel de profesiune?

S.R.: Probabil, am ales arta ca profesiune tocmai pentru că tatăl și mama mea au fost amândoi licențiați

în matematică. Nu am fost un copil ascultător, am vrut întotdeauna să fac altceva decât doreau părinții mei. Mulțumesc lui Dumnezeu că visul meu a fost, cred, încununat de succes.

De altfel, ca să-i demonstrez tatălui meu că nu am greșit alegând arta, am făcut în 1989, de ”Bunavestire”, o expoziție de 800 de lucrări de sculptură și pictură în sala Dalles.

Expoziția a fost deschisă de Dan Hăulică și pot spune că a avut un puternic impact. De altfel, am oscilat între a face pian, a scrie și a deveni artist plastic.

G.B.: Desigur că ați avut dascăli sau alte modele care au contribuit la formarea personalității dvs. artistice. Cum v-au influențat?

S.R.: Ion Lucian Munru, profesorul nostru, a fost o adevărată binefacere, neaducând în mințile noastre proaspete nimic care să ne aducă aminte că trăiam într-o societate pe dos în anii 1954-1960. La noi în atelier era o lume normală, fără nici un ecou politic poluant, chiar distrugător. Noi îl iubeam pe profesor, el ne iubea și ne învăța numai lucruri extraordinare. Intre noi colegii era o atmosferă frumoasă, ne stimam, iubeam și ne stimulam unii pe alții. Lucrările profesorului erau atât de departe ca valoare de toate celelalte, că nu se putea să nu fi uluit de prezența lor în expozițiile ce erau foarte